

dendelovens kundgørelsespligt – alene skal finde anvendelse for retsfor skrifter, der udstedes efter lovens ikrafttrædelse.

3. Lovforslagets indhold

3.1. Etablering af Lovtidende i elektronisk form

3.1.1. Gældende ret

3.1.1.1. Grundlovens § 22

Det følger af grundlovens § 22, at et af Folketinget vedtaget lovforslag får lovskraft, når det senest 30 dage efter den endelige vedtagelse stadfæstes af kongen. Kongen befaler lovens kundgørelse og drager omsorg for dens fuldbyrkelse.

Grundlovens § 22 stammer fra grundloven af 1849, og bortset fra en rent sproglig ændring ved grundloven af 1915 er der ikke siden sket ændring af den del af bestemmelsen, som vedrører kundgørelse.

Det er almindeligt antaget i den juridiske litteratur, at grundloven ikke tager stilling til kundgørelsesmåden. Kundgørelsen af love vil derfor i princippet kunne ske ved annoncering i f.eks. aviser, ved oplæsning i radio eller fjernsyn eller på anden formålstjenlig måde, herunder ved hjælp af edb. Inden for meget vide rammer står lovgiver derfor frit med hensyn til valget af kundgørelsesmåden og den nærmere ordning af kundgørelsesformen. I den forbindelse kan der peges på, at det tinglysningsssystem, som eksisterede inden lovtidendelovens gennemførelse, og som indebar, at forskrifterne blev læst op på f.eks. herredstinget, blev anset for at være i overensstemmelse med kundgørelsesbestemmelserne i grundlovene af 1849 og 1866.

Det fremhæves dog også i den juridiske litteratur, at der må lægges stor vægt på kundgørelsen af love og bekendtgørelser, idet det er af afgørende betydning, at borgerne ikke udsættes for håndhævelse af regler, der ikke er kundgjorte. Endvidere er der peget på, at det er praktisk og principielt vigtigt, at der ved en officiel kundgørelse tilvejebringes en autoritativ kilde til sikker viden om retsreglernes nøjagtige ordlyd. Der henvises til afsnit 3.1 i betænkning nr. 1464/2005.

3.1.1.2. Lovtidendeloven

Lovtidendeloven stammer fra 1870, og loven gennemførte en generel nyordning af kundgørelsesmåden for love og en række andre retsfor skrifter, således at det hidtidige tinglysningsystem blev erstattet med kundgørelse i de trykte publikationer Lovtidende og Ministerialtidende.

Det følger af lovtidendelovens § 2, stk. 1, at der i Lovtidende indføres såvel alle love som alle kongeli-

ge anordninger, under hvilket navn de end måtte udstedes (anordninger, åbne breve, kundgørelser osv). Bestemmelsen omfatter således alle love i formel forstand og alle af regenten udstedte retsfor skrifter, dvs. alle kgl. anordninger, der er bindende for borgere og myndigheder. Bestemmelsen om kundgørelse af love og kongelige anordninger i Lovtidende medfører, at regeringen efter lovtidendeloven har pligt til at indføre de pågældende retsfor skrifter i Lovtidende.

Det følger af lovtidendelovens § 2, stk. 2, 1. led, at der i Lovtidende – foruden love og kongelige anordninger – indføres alle ministerielle anordninger, under hvilket navn de end måtte udstedes (anordninger, bekendtgørelser, plakater, reglementer, regulativer, instrukser, vedtægter osv). Herunder falder med den nuværende sprogbrug ministerielle bekendtgørelser, dvs. de retsfor skrifter, der udstedes med hjemmel i en lov og underskrives af vedkommende minister eller på ministerens vegne.

Lovtidende udkommer i dag i 3 afdelinger: A, B og C. I Lovtidende A optages alle de love, anordninger og bekendtgørelser, der skal kundgøres i Lovtidende, og som ikke optages i afdeling B. I Lovtidende B optages finanslove, tillægsbevillingslove og normeringslove. Lovtidende C indeholder traktater. Retsvirkningen af en retsfor skrifts optagelse i Lovtidende er den samme, hvad enten optagelsen sker i A, B eller C.

Det bemærkes, at lovtidendeloven gælder for Grønland, men ikke for Færøerne, jf. lovens § 8.

Der henvises til afsnit 3.2 i betænkning nr. 1464/2005.

3.1.2. Elektronisk kundgørelse i andre lande

Et flertal af EU's medlemslande har i dag en offentligt tilgængelig, elektronisk udgave af de kundgørelsespublikationer, der i de enkelte lande svarer til Lovtidende. Det er imidlertid kun i Belgien, Østrig og Frankrig, at der ultimo 2004 var etableret ordninger, som indebærer hel eller delvis overgang til autoritativ elektronisk kundgørelse af retsakter.

I Belgien er udgivelsen af den trykte udgave af den belgiske kundgørelsespublikation svarende til Lovtidende afskaffet. Den egentlige kundgørelse af love mv. sker således via internettet.

Østrig er gået over til en fuldstændig elektronisk dokumentbehandling i forbindelse med lovgivningsprocessen, der således fra udfærdigelse af lovforslag til kundgørelse af vedtagne love foregår elektronisk. Fra 2004 er den østrigske publikation, der svarer til Lovtidende, udelukkende blevet kundgjort i et edb-baseret retsinformationssystem, og retsvirkningerne